teid ka laia paiga peäle saatnud, ja on teile töeks teinud, mis Ta keikile usklikkudele on tootanud: Ei tahha ma sinnust mahhajäda, egga sind mahhajätta." Jes. 1, 5. Önnis ollen ka minna, sest teie jälgid möda käies, ollen minnage tunda sanud, et sanna ei wallete, kui ütleb: „Parrem on Jehowa jure kippuda, kui innimesse peäle lota." Laul. 118, 8. Ja et töeste hea on, Issanda jure kippuda, sest sain öiget selget arro, kui ühhel korral hädda olli suur. Ja tahhan teile, armad sõbrad, sedda asja üllesräkida; sest wist on monni teiege hulgas, kes willetsusse ja waewa al. Ehk sate sest wahhest suggoge ennestele römustust ja kinnitust.

Aastal 1772 äppardas Jummal wilja — teie teate — ja leib olli wägga kallis. Üpris wägga pissut olli sedda leikust olnud, ja rahwas ollid sure waewa sees. Paljo waest hulkusid omma lastega möda maad, kaebasid omma hädda, hullusid ja nutsid ilma abbi lootmatta. Ehk wahhest monni teiege hulgast, armad luggejad, ei teädnud sekord isse, mis suhho pista öhto, ehk kust pallokest sada teisel hommikul. Minnoge issa maias, armad, olli selsammal aastal kitsas kä. Hulk lapsi olli toita, sedda wilja olli wägga wähha ja ep olnud rahha osta; sest pissut aega olli sest, kui issa surest rahhast ilma jänud. Selsammal kirjo aial nüüd, ja se olli pärrast Joulo ühhel redel — tullime ka omma luggemisse tunnile ja luggesime, kui immelikkult Jesus wiis tuhhat meest olli toitnud, ja issa öppetas ni armsa sannaga, kuida Önnisteggia se rahwa peäle hallastanud, ja räkis meile keik sedda suurt head iggapiddi ülles, mis Ta neile teinud. Agga emma nuttis ärdaste; röom olli temma süddames, agga siiski kurbdus ühtlase, ja ei woinud temma, muud kui piddi agga üllesräkima ja ütlema: